

427

427

Kuustõistkümmend eddimätsse laulo

Zawida Laulo Namatust;

eesmäst kõrda Tarto ma kele pääl kirjotetu,

disekui promi pärrast, kas eddispäide terwe Zawida
laulo Namat seddawisi woip tõlkida;

üllespantu

Tarto ma Pibli foggodusse seltsi läbbi.

Trükkitu Tarto linan Schönmanni man

1833 aastal.

4. Ent se, kes taiwan istup, narap. Issand panney neid narus.

Opp. sänn. 1, 26.

5. Temma wöttap neile kõnnelda omman wihtan, nink omman tullitsen wihtan neile hirmo tetta:

6. „Minna olle säädnu omma Kunningat Zi- ni, omma pühha mäe pääl.“

7. Ma tahha juttustada sest säädmisest, et Issand minno wasta üttelnu: „Sa ollet minno Poig, täamba olle ma sinno sünnitanu.“

8. „Küffi minnult, nink ma anna pagganid sinno pärris-ossas ja ma- ilma otse sinno omman- dusses.“

9. „Sa peat neid purrus pesma raudkeppiga; ni kui sawiitsid annumid neid katski löma.“

10. Sepärrast, teie kunninga, minge nüüd targas; ja teie kohtomoistja ma pääl, laske hennast nomida!

11. Orjage Issandat peljoga, nink olge rõõm- sa wärrisemisega.

12. Andke siud Pojale, et ta wihtates ei sa, nink et teie hukka ei lä omma tee pääl; sest pea läggüney temma wihta. Dnsa kif ne, kes temma pole hoitwa!

1. Sam. 10, 11.

3. Laul.

Pallemise laul, et Issand wötto kaitfa wainlaste wasta.

1. Dawida laul, kui ta omma poiga Absaloni paggesti.

2. Sam. 15, 14—16.

2. Issand, kuis minno wainlaifi ni paljo! Ni mitto saiswa minno wasta!

3. Paljo ütleva minno hengele: „ei olle täl abbi Jummalä käest, Sela!“

4. Ent sinna, Issand, ollet üts kilp minno

1. Laul.

Oppus, mis ütge õnnis, mis õnneto põlw om.

1. Õnnis om se, kes ei käu jummalawallatuide nõu pärra, ei saisa ka pattaste tee pääl, ei ka istu pilkjide järge pääl;

Laul 128, 1.

2. enge kes rõmustap Issanda sädusfest, nink juurdlep temma sädusfen õõd ja päiwa.

Laul 119, 1.

8. Se om õtsekui wee-oja weerde istutetu pu, mis omma wihta annap ommal ajal, ja kelle lehhe ei puddenez; nink kif, mis ta wöttap tetta, läap kõrda.

Ser. 17, 8. Jos. 1, 8.

4. Ent ne jummalawallato ei olle mitte ni; enge kui aggana, mis tuul laotap.

5. Sepärrast ei jä jummalawallato saisma kohto sissen, ei ka pattatse õigide koggodussen.

6. Sest Issand tunney õigide teed; ent jum- malawallatuide tee läap hukka.

2. Laul.

Paul, mis Kristusse kunningriki kulutap.

1. Mispärrast paggana mäsfa lewa, nink rahwas tühja ajelep?

2. Ma kunninga saiswa wasta, nink wallitseja peawa nõuwo henneskten Issanda ja temma püh- händetu wasta:

Jes. 8, 10.

3. „Et kiskugem katski neide kapla nink heit- fem henne päält ärra neide keüdufid.“

een, ke sa minno au päle sadat nink minno pääd üllestädstat.

5. Ma heika Issanda pole omma hälega, nink ta kostap mulle wasta omma pühha mäe päält, Sela.

6. Ma heida mahha ja uinu maggama, ma ärrane ülles, sest Issand om minno tuggi.

7. Ei ma pelga ni mitto kummend tuhhat rahwast, kes minno piirwa ümbre.

8. Nõsse, Issand, nink awwita minno, mo Jummal! sest sinna lööt kif mo wainlaisi põsse päle, sinna murrat ärra kurjide hambid.

9. Issanda man om abbi löida, sinno õnnistus sinno rahwa pääl, Sela!

4. Laul.

Rõmustusse palwe, ma ilma laste tuhjaste ello wasta.

1. Dawida laul keeltega-mängide pääl, ülemba mängimehhele antu.

2. Kui ma heika, sis kosta mulle wasta, mo õigusse Jummal! Kui kitsas käen olli, teggit sinna mulle rumi; olle mulle armoline ja kule minno palwet.

3. Zeie surelise mehhe! kui kawwa peap mo au pilgutetama? kawwas armastate tuhja nink ot-site wasset? Sela.

4. Moiske ommetige, et Issand neid, kes temma man armo sanu, immelikult sadap! Issand kulep, kui ma heika temma pole.

5. Wärrisege, ärge tekke ennamb pattu; kõn- nelge omma süddamega, omma wote pääl, ja saise- ke rahhul! Sela.

6. Ohwritsege õigusse ohwrid, nink lootke Issanda päle!

7. Paljo ütleva: „Kes annap meile hääd nätta?“ Oh, tõsta sinna, Issand, ennege omma palge paistmist meie päle!

8. Sa ollet rõmo minno sõame sisse andnu ennamb sedda aiga, kui muil paljo wilja nink rohke winamarja-kurn om.

9. Ma heida mahha ja magga kõgoniste rahhoga; sest et sinna ütfinda, Issand, sadat, et ma julgeste ella.

Laul 3, 6.

5. Laul.

Ristitõggodusse palwe walle-õppetajide wasta.

1. Dawida laul, ülemba mängimehhele antu Nehiloti mängi pääl.

2. Issand! wõtta kuulda mo sõnnu, wõtta ärramoista mo ihkamist.

3. Panne tahhele mo tännitamist, minno kun- ningas ja minno Jummal, sest et sinno ma palle.

4. Issand, sa tahhas warra mo häält kuulda, warra ma hennast sinno pole walmista, ja silmi sinno pärra heida.

5. Sest sinna ei olle mitte Jummal, kel wal- latus mele pärrast om; kurri ei püffi mitte sinno man.

6. Uhke melega rahwas ei jä mitte sinno sil- ma ette saisma, sa wiikat kif kurjateggijid.

7. Sinna hukkat neid ärra, kes wasset kõnne- lewa; Issanda melest om se hirmus, kel werresü ja kes kawwal.

8. Ent minna tahha so kotta minna sinno sure heldusse pärrast, nink kummardama sinno pühha templi pole sinno peljun.

Laul 84, 11.

9. Issand! juhata minno omman õigussen, mo wainlaste pärrast, te omma teed tassatfes minno een.

10. Sest neide suun ei olle mitte digust, neide südda om selge riggedus; neide kurt om lahti hand, omme keeltega kõnnelewa nemma libbedalt.

11. Moista neid süallustis, Jummal, et nemma saddago omma nduwo päält; heida neid ärra neide mitme ülleastmiste pärrast, sest et nemma sulle wastapandwa.

12. Ent rõõmsa olgo kif, kes sinno mannu tötwa, iggaweste hõisklego nemma, sest et sinna neid warjat; sinno sissen rõmustellego, kea sinno nimme armastawa.

13. Sest sinna, Jesand! õnnistat diget; armowannikuga kattat sinna tedda õtsekui kilpiga.

6. LAUL.

Waiwatu sõame pattustkäändmise palwe.

1. Lawida laul, üllemba mængimehhele antu, keeltega mængide pääl, kattesa keelise kandle pääl laulda.

2. Jesand! ärra nomi minno mitte omman wißhan, ärra karrista minno mitte omman tullitsen wißhan.

3. Olle mulle armoline, Jesand, sest ma alle ärrandekunu; süttita minno, Jesand, sest minno lufondi wärrisewa.

4. Ja mo henge rõhputetas mahha; oh sinna Jesand, — kui kawwa!

5. Käna henda, Jesand, minno pole, pästa mo henge ärra, omma heldusse pärrast awwita minno.

6. Sest surman ei mälleteta sinno mitte; — kes hawwan sinno kittap?

7. Ma olle wässinu ommast õhkamisest, kif se õ ojota ma omma wõdet, nink kasta omma silma-weega omma sängi.

8. Minno näggo lõppep ärra murrest; temma

lät wannas, selle et minno figelt poolt waiwatas.

9. Tagganega ärra minnust, kif teie kurjategija, sest Jesand kulep minno ikwat häält.

10. Jesand kulep minno puhkamist, minno palwet wõttap Jesand wasta.

11. Sago kif mo wainlase happe ja mingo sure hirmo, kaåndko taggasi ja häbbendago äkkitselt.

7. LAUL.

Palwe Lawida wainlaste ja pärrankiusajide wasta.

1. Lawida laul, mis temma Jesandale laul, Kusimehhe, Jemini poja pärrast.

2. Jesand, mo Jummal! sinno päle loda ma, awwita minno figist minno pärrankiusajist, nink pästa minno ärra,

3. et ne wahhest kui lõpenni minno henge mitte ei kissu, ei ka murra, kui pästjat ei olle.

4. Jesand, minno Jummal! olle ma sedda tennu: om kõwverus mo käsini,

5. olle ma tassonu kurja neile, kes rahhun minnoga ellanu, ehk olle ma riisnu neid, kes ilma-asjata mulle kitsust teggiwa;

6. sis ajago wainlane mo henge taggan, nink sago tedda kätte, nink sõkkugo mo ello mahha, nink pandko mo au põrmo sisse mahha.

7. Lõsse, Jesand, omman wißhan, astu forgeste minno pärrankiusajide hirmsa wißha üle, lõsse ülles mulle abbis; sinna essi ollet digust käsnu.

8. Rahwas koggogo jälle sinno umbre; nink neide pärrast tulle taas forgeste ülles.

9. Jesand om kõhtomõistija rahwale. Moista mulle kõhnut, Jesand, mo digusse ja mo waggausse pärra sündko mulle!

10. Iõpko jummalawallatuide kurjus, nink ðige-
did kinnita; sest et sinna sõand ja nerud läbbikaet,
sa ðige Jummal.

Laul 139, 1. 2.

11. Mo kilp om Jummal man, ke waggu
süddamid awwitap.

Laul 3, 4.

12. Jummal om ðige kohtomoistja; ja ütš
Jummal, ke eggapäiw ähwärdap,

13. kui innimene ümbre ei kána; sis teep tem-
ma omma mõka terrawes, omma noli winnap tem-
ma ülles, ja tähhendap;

14. Temma walmistap tälle surmariistu; omme
noliwarbu ajap temma kumas.

15. Näkse, tofamma om káuma páál pahha
himmoga, nink om õnnetusfega rasse; ent temma
saap tühjatarro sünnitama.

Jes. 26, 18.

16. Hauda om temma kaiwanu ja sügga-
wes wõtnu nink saddap omma hennese tettu koba
sisse.

17. Temma waiwaminne saap temma pähhä
taggasi tulles, nink temma üllekohhus temma pä-
lae päle mahhalangema.

18. Ent minna tahha Jssandat auwustada
temma ðigusse párrast, ja kittust laulda kigeför-
gema Jssanda nimmele.

8. Laul.

Kristusse kannatamisest, auwustusfest ja kunningrigist.

1. Lawida laul, üllemba mængimehhele, Kittiti-
mängi kõrwal laulda.

2. Oh Jehowa, meie Jssand! kui auwolik om
sinno nimmi kigen ma-ilman, ke sinna omma suurt
auwo pannet ülle taiwaste.

3. Noorte ja immerwide laste suust ollet sinna
hennelle kittust walmistanu, omme wainlaste párrast,

et sa piddit ärrahukkama wißhalist ja kes wißha
wißhaga kätte massap.

Matt. 21, 16.

4. Sest kui náe taiwa, sinno sõrmede tõ, ku
ja ne tähhe, mis sa walmistanu:

5. Mis om waene innimene, et sa temma pä-
le mõlet? ja Innimese Poig, et sinna temmast
hoolt kannat? Hiob 7, 17. Laul 144, 3. Hebr. 2, 6.

6. Sa lasset tál weidi Jummalast allamb ol-
la; ent au ja auwustusfega wõttat sinna tedda kui
kroniga ehhitada.

Matt. 27, 46. Hebr. 2, 6—9.

7. Sa ollet tedda pandnu wallitsema omma
kätte tõ ülle; kif ollet sinna temma jalgu alla heitnu:

8. lambid ja härgi kif pohhas, ja ka mõts-
ellajid;

9. linnu taiwa al ja kalla merren, nink mis
merre wahhet läbbikäüp.

10. Oh Jehowa, meie Jssand! kui auwolik
om sinno nimmi kigen ma-ilman!

9. Laul.

Tänno laul woimusse eest ussu wainlaste ülle.

1. Lawida laul üllemba mængimehhele, Mutlabe-
ni kõrwal laulda.

2. Ma tahha Jssandat kitta kigest süddamest,
ma tahha kif temma immetekku juttustada.

3. Ma olle rõõmsa ja hõiskle rõmustellen sin-
no sissen, nink laula kittust sinno nimmele, sa ki-
geförgemb,

4. et mo wainlase omma taggasi lánnu: nem-
ma omma kummistanu ja ärrakaddonu sinno palge
eest!

5. Sest sa ollet mo ðigusfela ja mo kohtuas-
jale ofust tennu, sa ollet au-järge páál istnu, ði-
gusfela moistja!

6. Sinna ollet pagganid kárristellenu, sa ollet jummalawallatuid hukka saatnu, neide nimme ollet sa árrakistutanu ifs ja iggawes.

7. Ne wainlase, — otsan omma neide árrahäetamise iggawes. Sinna ollet umbretistnu neide linu, neide mälletus om neidega kaddonu.

8. Ent Issand jááp iggaweste, temma om omma au-jáрге walmistanu kofto tarbis. Laul 113, 19.

8. Nink temma essi moistap kohhut ma-ilmale digusfen, ta wallitsep rahwa ille diget wist. Laul 96, 13.

10. Nink Issand om warjopait waesele, warjopait hádda ajal, kui kitsas káen. Laul 37, 39.

11. Sepárrast lootwa sinno pále, kes so nimme tundwa; sest et sa mitte mahha ei játta neid, kes sinno, oh Issand, otsiwa!

12. Kirtust laulge Issandale, ke Zionin ellap, kulutage rahwa sean temma tekku.

13. Sest ta kullep neide werresü párra, neide pále mötley temma; ei ta unneta mitte háddaliste kiffendamist.

5. Mos. 32, 43.

14. Heida armo minno pále, Issand, kae mo willitust, mis neist tulley, kea minno wihkawa, sinna, ke sa mo üllendat surma wárrajist;

15. Et ma woi juttustada kif sinno kirtust Zioni tütre wárrajin, et rómustelle sinno abbi párrast.

16. Paggana omma wajonu sinna hauda, mis nemma tennu; neide jalg om wórku jánu, mis nemma sallajast olliwa pandnu. Laul 7, 16.

17. Nida tuttas Issandat teggewat digust; jummalawallato om wórku jánu omma kátte tö sisfen. Panne táhhele, Sela.

18. Oh, et ne jummalawallato allawajusse surma walda, kif paggana, kes Jummalat mahhaunnetanu!

19. Sest et temma waest mitte löpmata ei unneta; háddaliste lotus ei sa mitte iggaweste hukka minnema.

20. Eosse, Issand! et innimene mitte woimust ei sa; sago kohhus moistetus pagganide pále sinno een.

21. Issand, panne hirmo neide söamette, et paggana tunnesse hennast innimisi ollewat. Sela.

10. Laul.

Distikoggodusse palwe omma párrankiusajide wasta.

1. Issand! milles saifat sa ni kawest? nink panet hennast warjule hádda ajal?

2. Sest et jummalawallato woimustelley, peap háddaline kannatama. Neid woetas finni kurja ndu lábbi, mis nosamma omma árramöttelnu.

3. Sest jummalapelgmata peap melewalda omma süddame himmo párra, nink ahne játtap mahha ja laidap Issandat.

4. Jummalawallato ei holi middagi omman üllespaisunu julgusfen; kif temma mötte ei pea Jummalast luggufe.

5. Temma tee omma ifs pále kówwera; sinno dige nuhtlusse omma kawwen temma melest árra; figi omme wainlaste wasta trotsip temma.

6. Temma mötley omman söamen: „ei minna kül heljo, ei ma sa hádda nátta põlwest põlweni.“

7. Temma su om táüs wandmist, pettust ja kawwalust; temma keele al om waiwamist ja nurjato tekko.

Rom. 3, 13.

8. Temma istup ja wahhip us-aijaden, sallajan paigan tappap ta sedda, kes ilmsüta; temma silma wahtwa kehvaleisi.

9. Temma wahhip sallajan paigan, nida kui löupenni omman pessan, temma wahhip, et ta saas tabbada háddalist, temma tabbap háddalist, kui ta tedda omma wórko tömbap.

Laul 37, 32.

10. Temma rõhhup ja wajotap mahha, ninf temma küütsse alla saddawa ne kehwalife.

11. Temma ütley omman süddamen: „Jummal om sedda unnetanu, ja filmi warjule pandnu; ei ta ealgi näel!“ Laul 94, 7. 10. Job. 22, 13.

12. Tõsse, Jssand, tõsta käsfi ülles, oh Jummal! ärra unneta kehwaileifi.

13. Mispärrast peap jummalawallato Jummalat laimama? ja ütleva omman süddamen: sa ei holi sest.

14. Sa näet kül; sest et sa tähhele pannel waiwa ja melehaigust, se om sinno käsfi; kehwaline pannel sinno hoolde, sinna ollet waeste laste holekandja. Laul 68, 6.

15. Murra katski jummalapelgmata käewart, ninf otfi temma kurjust tagga, ni et ei ealgi löita ennamb.

16. Jssand om kunningas ikkes ja iggaweste; paggana kadduwa temma ma päält ärra. Jer. 10, 10.

17. Häddapolitside ihhaldamist kulet sinna, Jssand! sinna kiinitat neide sõand, sinno kõrw pannel neid tähhele; Laul 145, 19.

18. et sinna digust sadat waese latsele ja kehwatule, et innimese ennamb ei sa waiwatus ma pääl.

I I. Laul.

Usju laul, waa henge kinnitusses wainlaste wassa.

1. Dawida laul, üllemba mängimehhele antu.

Jssanda päle loda minna! Kuis teie sis mulle ütlete: „Minne hulkuma ommatside mäe päle, kui lind?“ Laul 36, 8.

2. „Sest nätsse, jummalawallato winnawa omma noli, omme noli warbu pannaewa nemma ndri

päle, et sallajalt mahhalaske neid, kes süddamest dige omma.“

3. „Sest tõtte allutsid kisutas mahha; — mis sis dige woip tetta?“

4. Jssand om omman pühhan templin, Jssandal om temma au-järg taiwan; temma filma pandwa tähhele, temma filma kolmo kaewa innimeste latfi läbbi.

5. Jssand kaep digedat läbbi, ent jummalawallato ninf kes üllefõhnut armastap, sedda wihtap Temma meel. Laul 5, 5.

6. Temma sadap jummalawallatuide päle pikse wälki, tuld ja weewlid; kõrwetaja tulispa saap neide ossas. 5. Mos. 29, 23. Jes. 13, 19.

7. Sest dige om Jssand; digust armastap temma; sepärrast sawa neide filma weel digust näggema.

I 2. Laul.

Kalbus, et kawwala sõbra suurt kahjo teggewa.

1. Dawida laul, kattesä keelise kandle pääl laulda, üllemba mängimehhele antu.

2. Awwira Jssand! sest pühhide selts om wähhänenu, usfutawid om weidi innimese laste sean. Jes. 57, 1, 2.

3. Tühja kõnnelewa nemma tõine tõisega, libbedalt, kawwalast süddamest.

4. Häetago Jssand ärra kif libbedid hulli, sedda keelt, mis kõrki wiisi kõnnelep; Kal. 5, 12.

5. kes ütleva: „omma keelele tahhame woimust sata, meie hule omma meie käen, kes om meie issandas?“

6. Sest et häddaleifi ärraraisatas, et waese ohkawa, tahha ma üllestõsseda, ütley Jssand, ma tahha abbi sata ärrarõhnutule. Jes. 66, 2.

7. Jsfanda kõnne omma puhta kõnne, ni kui selletetu hõbbe sawwi-pottin, mis säitsekörd läbbi-sullateru.

8. Sinna Jsfand! kaitfat neid, sa hoijat neid sellesinnatse põlwe rahwa eest iggaweste. Paul 50, 15.

9. Rigin paigun kõndiwa jummalawallato üm-bre, kui alwust innimeste sean üllendetas. Öpp. 28, 12.

13. Paul.

Kaibus ja palwe henge kurbussen.

1. Dawida laul, üllemba mængimehhele antu.

2. Kui kawwa sinna, Jsfand! minno koggo-niste tahhat unnetada? kui kawwa pannet sa omma palget minno eest warjule? Paul 77, 8.

3. Kui kawwa pea ma nõu piddama omman hengen, murret omman sõamen kif se päiw? Kui kawwa mo wainlane hennast minno wasta üllendap?

4. Rae ommetige, kule minno, Jsfand, mo Jummal! walgusta mo filmi, et ma ei uinu surma maggama;

5. et mo wainlane ei ütke: „woimust sai ma temma päle!“ et mo wihsalise wäga röömsas ei sa, kui ma heljo.

6. Ent ma loda sinno heldusse päle; mo süd-da römustap sinno abbi pärrast! Jsfandale tahha ma laulda, sest et ta mulle hääd teep.

14. Paul.

Oppus, et pat innimisi wäga rikkup, abbi om tarwis.

1. Dawida laul, üllemba mængimehhele antu.

Jummalawallato mõtlep omman sõamen: „ei olle Jummalat!“ kurri ja hirmus om neide teggo, ei olle ütkefe, kes hääd tees. Paul 53, 2.

2. Jsfand kaep taiwast innimeste laste päle, et saas nätta, kas keake moistlik olnes, ke Jummalat nõuwas.

3. Kif omma ärratagganu, kif wimatse kõlb-matumas lannu; ei olle sedda, ke hääd teep, ei üt-teainustke.

4. Es sedda tahha tähhele panda kif kurjateg-gija, kes mo rahwast sõwa, kui leiba sõwa? Jsfandat ei heika nemma mitte appi.

5. Ent sis tundwa nemma suurt hirmo, kui Jummal om digide feltsin.

6. Häddalise nõuwole tete teie hääbe, et Jummal temma warjo-pait om.

7. Oh, kes sadap Zionist abbi Israelile? Kui Jsfand omma rahwast wangipõlwest päästap, sis saap Jakob wäga röömsas, Israel römustap.

Paul 53, 7.

15. Paul.

Oppus, misuggune se om, ke armoriigin ellap.

1. Dawida laul.

Jsfand! kes woip affutelleda sinno telgin? kes ellada sinno pühha mäe pään?

2. Kes ilmlaitmata ellap ja digust teep ja töt-tet kõnnelep süddamest; Jes. 33, 15, 16.

3. kes keelt ei pesa, lähhembale kurja ei te, ei ka laimamist lähhemba päle wastawõtta.

1. Petr. 3, 10, 11.

4. kelle melest jummalawallato ärrapõlsetu om, ent kes jummalapelglikust luggu peap, kes lähhem-bale wannen tootap, nink sedda ei taggane;

5. kes omma rahha ei anna lija kassu päle, ei wõtta ka melehääd selle wasta, ke ilmsüta om. Kes sedda teep, ei se helju iggawel. Paul 72, 13, 14.

16. Paul.

Kristusse kannatamisest ja ülestõõsemisest.

1. Dawida kullane laul.

Kaitse minno, Jummal! sest so pole tõtta ma.

2. Isfandale olle ma ütteleu: Minno Isfand ollet sinna, minno üllemb hä, ei olle ülle sinno middagi.

Laul 73, 25. 26.

3. Ne pühha ma pääl nink ne ausa, neist om mul ülli wäga hä meel.

4. Ent nelle, kes tõise pärra tõttawa, neile saap suur wallo; ei ma tahha ohwritseda neide werritsid jogi ohwid, ei ka neide nimme omma hulede päle wõtta!

5. Isfand om mo offaiaggo ja mo ommandus; sinna peat mo pärrandust üllewan.

6. Mo ossa langa omma mulle armside paiku päle kandnu; mo pärris ossa om illus mo melest.

7. Minna titta Isfandat, ke mulle nõuwo andnu; ka õ ajal karristap minno mo südda.

8. Isfandat pea minna eggal ajal filmi een; sest et temma minno hääl polel om, ei woi ma heljuda.

9. Sepärrast römustap mo südda, nink mo heng jääp wäga rõõmsas, ihhoke saap julgeste hengada.

10. Sest sinna ei jätta mo henge mitte hauda, ei falli ka, et se ärramäddanemist näep, kes sinno mele pärrast om.

Ap. Teg. 2, 27—31.

11. Sinna annat mulle teda ello teed; rõmo om rohkeste sinno palge een, armas ollemine sinno hääl kael iggaweste.

Der Druck ist gestattet.

Dorpat, den 8. Mai 1833.

Dr. Friedrich Erdmann,
in Statt des Präsidenten der Censur-Comité.

